

Passava fa cent anys a Canet... Primavera de 1915

Joaquim Pera i Isern

Universitat Autònoma de Barcelona - Centre d'Estudis Canetencs

A hundred years ago in Canet de Mar... Spring of 1915

En el present número recuperem aquesta secció de la revista, amb la voluntat expressa de commemorar fets i notícies, esdevingudes en l'àmbit canetenc, dels que s'ha complert just un segle d'ençà que es van produir. Recordant-los fem que, per uns moments, tornin a reviure i alhora ens donin la dimensió real del temps passat. Per fer-ho ens basem sobretot en la documentació extreta del *Dietari del Dr. Marià Serra* i del noticiari local que, sobre Canet, publicava el setmanari comarcal *La Costa de Llevant*. Pel que hem pogut veure, aquell primer trimestre de l'any 1915 va ser intens, força ple d'activitats i fites, i algunes d'elles han perdurat durant tot un segle.

Paraules Clau: Muley-Hafit, Mont Calvari, fàbrica Jover, Serra i Cia, Castell de Santa Florentina, Caixa de Pensions, Francesc Moragas, Cooperativa La Canetenca, Marià Serra, Torre de Mar, F.C. Atlètic Canetenç, Font dels Gossos

In this issue, we reinstate the present section of the magazine with the explicit aim of commemorating events and news from Canet de Mar from about a century ago. By remembering them, we bring them back to life for a moment and enable them to bring us a real perspective from the past. To do so, we use documentation mainly from the Diaries of Dr Marià Serra and from local news from Canet that appeared in the regional weekly publication La Costa de Llevant. From what we have found, it seems that the first three months of 1915 were intense, full of activities and milestones, the legacies of some of which have lasted for a century.

Key words: Muley-Hafit; Mont Calvari; Factory Jover, Serra & Cia; Santa Florentina Castle; Caixa de Pensions; Francesc Moragas; La Canetenca Cooperative; Marià Serra; Torre de Mar; Football Club Atlètic Canetenç, Font dels Gossos.

Una editorial molt actual

Per començar, hem volgut recuperar aquesta contundent editorial de contingut polític que va publicar el setmanari *La Costa de Llevant* el dia 17 de gener de 1915. Un article sense signar que, si no fos perquè està redactat en un català prenormatiu, semblaria extret de qualsevol diari català d'aquesta mateixa setmana. No crec que calguin masses comentaris, s'explica per si sol. És un tema tan recurrent que sembla mentida que, després de cent anys, els catalans encara tinguem els mateixos problemes. Veureu com

els nostres besavis ja se les tenien amb els brots i boicots anti-catalans provinents de les Espanyes.

La visita del Rei Moro

La notícia fa referència a una visita que el mes de gener de 1915 va fer a Canet l'ex-sultà del Marroc, Muley-Hafit; en realitat va ser una visita privada. Passar una tarda a Canet deuria ser una bona idea per ajudar-lo a pair el dinar que al migdia l'havia entretingut en el reputat restaurant Mont Calvari d'Arenys. L'any 1915 feia sis anys que ens havia visitat el rei d'Espanya i una nova visita reial va

Fa Fàstich

Produheixen un efecte molt trist y fastigós les noves rebudes y que's van rebent de la xirinola que per el projecte de zones neutrals mouhen algunes regions espanyoles contra Catalunya. Una qüestió entre negociants, que s'hauria d'esbrinar ab números y tants per cent, la fan un punt de sensibleria patriótica y quixotesca per insultarnos als catalans ab els més estúpits dicteris. ¿Perqué no braman contra'ls gallegos y santanderins, quins també volen dites zones, y perquè no's fixen en que a Catalunya hi há moltíssima gent que d'aytal reforma no'n treurá cap partit y fora del bé que pugui portar al país en general, tant se l'estima cuyta com crúa. Aixó sí, si la cosa s'estableix, veureu a molts afamats de les regions cridaneres que vindrán a la zona neutral perquè s'els atipi.

N'hi há per tirar el barret al foch y enivals a passeig d'una vegada al veure la dèria d'alguns á quins complau que Catalunya pagui molt y'ls ajudi quant no tenen aygüa o bé'n tenen massa, y que's trastocan d'enveja si'ns enginyém per guanyar diners y poder ferlos caritat.

La Costa de Llevant 17/1/1915

tornar a despertar un cert interès entre els canetencs. Les visites a la fàbrica dels Jover-Serra i al Castell de Santa Florentina van ser els punts escollits per impressionar l'ex-mandatari marroquí; per raons òbvies, la clàssica visita al Santuari, aquesta vegada va quedar fora del programa. Segons ens diu el cronista, el rei moro va marxar de Canet molt satisfet i amb «*un assortit dels millors mitjons*» per passar l'hivern. Llàstima que aquesta vegada el senyor Montaner no va poder rebre al seu distingit hoste, doncs es trobava al lliit covant una grip. Ara ha fet cent anys.

La primera oficina de la Caixa

Pocs ho sabíeu, però aquest gener passat ha fet cent anys que La Caixa de Pensions i Estalvis per a la Vellesa, coneguda actualment com «La Caixa», va obrir la primera oficina bancària a Canet; va ser una iniciativa promoguda per la Germandat de la Misericòrdia d'Invàlids del Treball, una entitat local amb una important tasca social i solidària al darrera que era presidida per Josep Torrus i amb Josep Fors Vidal com un dels seus màxims impulsors. L'acte de constitució, amb assistència de la plana major de l'entitat, el president Lluís Ferrer-Vidal així com el

VISITA REGIA.—L'Ex-Sultán del Marroch, Muley-Hafit, que's troba de temporada a Barcelona, diiluns a la tarde, després d'haver dinat ab son acompanyament al hotel de Mont-Calvari, ab los automòvils, vingué a Canet, atret per la justa fama de que gosa el género de punt que's fabrica en nostra vila y per les belleses artistiques qu'enclou el castell de Santa Florentina. Arribá a les tres, detenintse un bon rato en la fabrica del senyor Jover y Serra, admirant el funcionament dels talers y la bonesa del género que elaboran. Quedá molt satisfet y además molt agrahit per la finesa que ab ell tingueren los amos, regalantli un bon assortit dels millors mitjons que surten de la fabrica.

Al sortir, en mitg de gran gentada que l'esperava per conèixer al ex-sobirà dels moros, se dirigi directament al rich casal dels Montaners, rebentlo al peu de la gran escala d'honor del hermos pati que estava endomassat, don Joaquim de Montaner, fill de don Ramón, compte de la Vall de Canet, qui's trobava al lliit per refredat; dona Julia de Montaner y son marit don Ricart de Campmany, y l'Alcalde don Marián Serra. Fetes les presentacions de rúbrica, pujaren als espléndits salons, guarnits com en la vinguda del Rey Alfonso XIII No hi ha que dir que'n quedá Muley Hafit admirat de tanta bellesa y riquesa tot a l'hora, fentne els merescuts elegis.

Se'l obsequiá ab un té y ab cants per les senyoretas Carme Gibert y Blanca Roig. Després de donar comiat als amos del castell de Santa Florentina, a les sis del vespre, llubint la senyorial casa espléndida il·luminació, Muley-Hafit ab sos quinze acompanyants, retorná a Barcelona satisfet del passeig realizat.

La Costa de Llevant 10/1/1915

CAIXA D'ESTALVIS. — La sucursal en aquesta vila de la Caixa d'Estalvis y Previsió per la Vellesa, de Barcelona, ha presentat el balans del any 1914.

Tenia en caixa en 1.er de Janer la quantitat de 3525'11 Ptes.

De 443 imposicions fetes ingressaren 7764'35 pessetes.

Interessos 236'19 pessetes.

Per 30 reintegros, se tornáren 2280'36 Ptes.

S'obriren 32 llibretes noves.

Total de llibretes: 110.

No es molt gros el moviment de la caixa, donada la importancia de la vila, però acusa cert moviment d'ascens y s'ha d'alabar el des-interés y bona voluntat que hi porten els joves de la Congregació Mariana, los quals cada diumenge se sacrifican en les millors hores del passeig, per complaure als vehins que'ls hi depositen absoluta confiança al confialshi los seus estalvis.

Es altament hermos l'exemple que donen els joves congregants.

Los felicitem com se mereixen.

VARIES.—Desde que'l Sant Pare dispensá de la obligació de fer festa de precepte en algunes diades senyalades del any, a Canet s'ho prengueren tant a la valenta, que en *totum* suprimiren les aytais festes, treballant tothom y fins a l'Esglesia se deixá de celebrarhi l'ofici y misses a hores fixes.

La Costa de Llevant 17/1/1915

Canet de mar

CAIXA DE PREVISIÓ.—Tal com anunciarem en nostre darrer número, se celebrà el passat diumenge una simpàtica y brillant festa, ab motiu de l'inauguració oficial d'una Caixa de pensions y estalvis per la vellesa, sucursal de l'importantíssima establerta a Barcelona. La «Germandat per Invàlids del Treball» quina entitat es la que ha fundat la sucursal, fou l'organitzadora de dita festa.

En els trens de les deu del matí arribaren les personalitats que habien de pendre part a la festa, vinguent de Barcelona l'Exm. Sr. D. Lluís Ferrer-Vidal y D. F. Moragas y Barret, president y director respectivament de la Caixa de pensions d'aquella capital. Acompanyaren a tant dignes hostes, representants dels periòdichs barcelonins «La Veu de Catalunya» y la «Vanguardia». De Girona vingué el distingit advocat, regidor y vocal de la Junta de la Caixa de pensions d'aquella capital D. Santiago Massó, junt ab lo seu germà; l'Alcalde de Pineda D. Manel Serra y Moret, y algunes altres representacions dels pobles vehins, foren rebuts en la estació del ferrocarril per l'Alcalde, la Junta en pès de la Germandat, y representants del Foment Catalanista, Orfeó Canetench, Caixa d'estalvis y algún altre. Després dels saludos de rúbrica se dirigiren a celebrar el primer acte de la festa, que consistia en la celebració d'una missa a n'el Santuari de la Misericordia. Durant la mateixa, una secció del Orfeó Canetench va cantar ab forsa afinació y sentiment dos motets de Bach y Max-Reger. Visitaren després el cambril, la sala destinada a la venta d'objectes, el parch, el nou edifici per restaurant y demés llocs del Santuari. Seguidament y mentres esperaven l'hora de dinar, anaren a visitar el sumptuós Castell de Santa Florentina, casa payral del Compte de la Vall de Canet don Ramón de Montaner. El seu fill polítich, nostre apreciat amich don Ricart de Campmany, va fer els honors del Castell acompanyant als visitants per totes les artístiques galeries, salons y dependències de tant admirable edifici. Varen trobar encara el saló del trono tal com es va disposar per rebre la visita que li va fer dies enrera l'exsoldá del Marroch Muley Hafid. El senyor de Capmany obsequiá delicadament a dits visitants.

El dinar ab que obsequiá la «Germandat de Socorros Mútuos» a n'els convidats, fou molt ben servit en la casa del ermitá del Santuari, assentantse a la taula D. Lluís Ferrer-Vidal, l'Alcaldé de Canet don Marián Serra, l'Alcalde de Pineda don Manel Serra y Moret, don Francisco Moragas, D. Ricart de Capmany, D. Francisco Serra, president del Foment Catalanista y administrador del Santuari, D. Santiago Massó y el seu germà, el president y tota la Junta de la Germandat

de la Misericordia y alguns altres representants de diferentes entitats.

Aprofitant un moment al baixar de dinar per dirigir-se a n'el Foment, entraren a visitar l'importantíssima fàbrica de gènes de punt dels nostres amichs senyors Jover y Serra. Quedaren admirats de l'esplendida instal·lació de la més moderna maquinaria y dels productes superiors que allí s'elaboran.

A les quatre en punt, comensá el meeting en la sala-teatre del Foment Catalanista. Ocuparen la presidència el president de la Germandat, el nostre amich en Joseph Torrus y Gil. Als seus costats prengueren seyent, els senyors Ferrer Vidal, Alcalde de Canet, el de Pineda, els senyors Moragas, Massó, la Junta de la Germandat y representacions y delegats de les Caixes d'Estalvis de Canet, Arenys y Girona; Germandats de Sant Joan y Jesús Nazaret; Cooperativa Canetense; Centre Regionalista d'Arenys; Joventut Seráfica d'Arenys; Centre Pinedench; Ateneo Obrer de Canet y Centre Catòlich; Foment Catalanista y Orfeó Canetench. A la taula de la premsa, els representants de «La Veu de Catalunya», «La Vanguardia» y «La Costa de Llevant».

El president senyor Torrus, després d'explicar l'objecte de la reunió ab molt afalagadores y entussiasstes paraules, va cedir la presidència a don Lluís Ferrer-Vidal, agraint aquest la distinció y cedint la paraula a continuació a n'el nostre bon amich y company en Joseph Fors, qui parlá en nom de la Germandat de la Misericordia. Feu en Fors, un discurs plé d'esperances en la prosperitat de la Caixa, dient que tant ell com tots els companys de Junta, estaven disposats a treballar ab tot l'entussiasme y energia per assolir els beneficis de la nova associació, que portará indiscutiblement beneficis a n'el poble en general. A continuació parlaren molt eloquentment el senyor Serra y Moret, de Pineda, els senyors Moragas, Massó, y Ferrer-Vidal, qui resumí els discursos, fent elogis de Canet, poble de virtuosos y bells sentiments, digué, ahont no pot menys que fructificarhi la virtut del estalvi y la previsió. S'extengué moltíssim ab atinades consideracions sobre les Caixes de previsió y estalvi, que venen a cumplir una verdadera necessitat social.

S'aixecá després a parlar el nostre bon amich l'Alcalde D. Marián Serra qui enrahoná com a fundador de la Germandat de la Misericordia y com a president del Municipi. Manifestá gran satisfacció per l'acte que s'acabava de celebrar, recordant plé d'entussiasme els primers anys de vida de dita Germandat. Feu senzilla historia dels beneficis que ha escampat arreu de Canet aquella entitat, ab esment de les terribles tempestats que li han caygut durant els vint anys d'existència al damunt d'ella y que gracies a la Verge de la Misericordia, de tot ha sortit. Acabá el seu discurs saludant a totes les personalitats de Canet y

La Costa de Llevant 7/2/1915

director general Francesc Moragas, va ser tot un esdeveniment a nivell local: recepció oficial, missa al Santuari amb participació de l'Orfeó, visita al

castell, dinar d'autoritats, visita a les noves instal·lacions fabrils de can Quirreta i finalment l'acte protocol·lari dels parlaments al teatre del

Ca l'Anfruns, on s'instal·là la primera oficina de «La Caixa»

Foment Catalanista. Cal destacar que totes les autoritats van desplaçar-se a Canet en tren, com era habitual en aquell temps. Avui ens pot cridar l'atenció la implicació de la societat civil en iniciatives com aquesta que, tal com diu la crònica, que els membres de la Germandat de la Misericòrdia aprofitaven els diumenges per anar casa per casa captant impositors per la nova entitat bancària. En aquell temps calia convèncer als canetenços que dipositar els pocs estalvis disponibles a «La Caixa» resultava un sistema més segur, més productiu i més solidari que no pas tenir amagats els duros de plata sota un rajol; tot assegurant una reserva pels moments en què minvaven els jornals o bé disposar d'un raconet per quan arribés la vellesa -un antecedent dels nostres plans de pensions-. També resulta sorprenent, vist amb ulls d'ara, com la nova entitat fa públics els seus balanços després d'un mes de funcionament. A *La Costa de Llevant* del 7 de febrer, trobem publicats els primers resultats d'explotació, uns comptes que ens han semblat curiosos de reproduir. En el capital inicial van comptar amb els fons procedents de la mateixa *Germandat* i els de la secció de crèdit de la cooperativa *La Canetenca*.

L'alcalde Serra en defensa del patrimoni arquitectònic local

Potser serà per deformació professional però he volgut rescatar de l'oblit aquesta crònica canetenca que fa referència a una problemàtica que han patit molts pobles: la defensa i conservació del Patrimoni Arquitectònic Local. Molts anys abans de l'existència dels nostres catàlegs municipals de protecció del

FINESTRALS.— Quaranta anys enrera, qui visitava nostra vila podia admirar un seguit de portalades y finestres, d'alló més artístiques. Totes de pedra picada, moltíssimes d'esculturades, portalades romanes que donaven goig de contemplar, demostrant que a Canet hi havia regnat mol bon gust y 'ls propietaris volien que llurs cases presentessin bon aspecte.

Aixó era'en aquell temps, que de quaranta anys cap ensá ¡quin abandono, quin mal gust, quina desgracia! La pedra ha fet nosa, el seu color — la natina del temps — ha semblat lleig y els mestres de cases emblanquinaren llurs pedres o les pintaren *imitant* pedra, y arréu arréu les hermoses portalades y los artístichs finestrals se transformáren, y 'ls propietaris creyent desacertadament que aquelles típiques y esbeltes portalades rodones feyen semblar casa pobre, les destrossaren per donar a les entrades la forma rectangular. ¡Quin bé de Deu s'ha fet majbé a Canet! les cases d'avuy no son lo que eran anys enrera; el bon gust ha desaparegut y 'ls carrers se'ns presenten ab agre modernitat, sense cap nota artística. Hem de fer alguna escepció, es clar, perquè sempre hi há qui vol les coses tal com han de ser: en Ricardo Mir, al restaurar la fatxada de la casa, retorná la portalada a son primitiu estat, mostrantse avuy la pedra netá y bonica; a ca'n Vaquer se conserva intacte la gran portalada rodona de pedra picada, ab les finestres igualment; ¡miréules qu'hermoses que son!; el Canonge Aleix Llorens, al adquirir l'horta de ca'n Palom, restaurá també la portalada y avuy es bonica com la de ca'n Mir.

¿A qué vé, dirán nostres llegidors parlar de portalades y finestres?

En parlem perquè sentim, com a canetenchs, que acabin de desaparéixer les engrunes que quedaven, puig dies enrera uns bons senyors y unes bones senyores, molt dignes d'apreci y més perquè demostren tenir el bon gust de que suara parlavem, han fet una requissa de finestrals treballats y alguna portalada rodona de pedra picada, per ser trasladades a una casa o palau que's fan, no sabem en quin punt, per donar aixís ayres d'antigor a lo que será nou y modern.

Davant d'un grapat de moneda, alguns propietaris hi han caygut y al tréure'ls hi la pedra picada y esculturada, los hi farán portalades y finestres de mahons! El dret de propietat es innegable...; deixemlo correr aquest punt, perquè *de gustos no hay nada escrito*, diuhen los castellans.

Nostre Alcalde tingué noticia dels propòsits de aquells bons senyors y senyores, arribantli als seus oïdos que s'havien enamorat extraordinariament de les dues finestres artístiques de ca'n Maciá y d'aquella reixa típica que al passar per sota la torra, tots los dies toquém, y já feyen càlculs del lloch ahont les posarien en sa novà casa. El senyor Serra no s'adormí, sinó que avans no's consumés aquest *delicte* de treurer de Canet los artístichs restos de ca'n Maciá, se dirigí en atenta carta a la seva propietaria, demanantli per favor y per patriotisme, que havent de ser la seva casa, propietat del Municipi, no accedis a la demanda de venda que se li fes, puig l'Ajuntament té'l projecte de conservar la històrica torra, restaurarla, y perquè no's puguin perdre aquells hermosos exemplars de finestrals, pensa colocalos en l'esmentada torra. La resposta a l'amable carta no's feu esperar

Portadala i finestral gòtic de can Macià. A dalt, reixa de can Mir al c. Ample i a sota, porta de dovella del carrer Sant Joan

patrimoni, que han de vetllar per aquesta salvaguarda, hem pogut copsar com hi van haver alguns intents de recuperar o salvar elements singulars de l'arquitectura popular que anaven sent sacrificats en benefici d'una modernitat mal entesa. En aquesta crònica, tot i no anar signada, hi veiem l'ombra de l'alcalde d'aquells moments, el Dr. Marià Serra, gran defensor d'aquests valors històrics en un Canet que s'estava transformant; és coneguda la seva croada personal en la protecció de les dues torres de defensa que en aquells moments encara tenia Canet: la Torre de Mar i la Torre de can Macià. Va ser una llàstima que el debat polític municipal que es va encetar entre tradició i modernitat tingués com a punts de litigi ambdós monuments, doncs els canvis de tornes polítiques en diferents moments van tenir en la destrucció de les torres, el símbol més visible, un preu massa alt per una revenja política de poca volada i curta de mires. El cronista s'exclama de la poca sensibilitat d'alguns canetencs que no tenen cap mirament en vendre's les magnífiques portalades amb dovelles de pedra picada i finestrals gòtics per construir portes i finestres de maons «*creyent desafortunadament que aquelles típiques i esbeltes portalades*

rodones feien semblar casa pobre...». La crònica té el seu origen en el fet que, en aquells moments, sembla que hi havia a Canet «*uns bons senyors y unes bones senyores*» -se'n guarda de dir els noms- que es dedicaven a comprar portes i finestres de pedra picada entre els canetencs que volien «modernitzar» la seva façana centenària; entre aquestes confiscacions, sembla que van festejar a la senyora Maria Ana Metzger de Craywinckel, hereva i propietària absentista de Can Macià, un imponent casalot gòtic afectat per la remodelació urbanística del centre de Canet. Malgrat les bones intencions de la mestressa, finalment va sucumbir i el monument s'enrunà amb tots els seus elements nobles que es van dispersar; tan sols la magnífica reixa de ferro d'estil renaixentista, de la que parla la crònica, va ser salvada *in extremis*, buscant-li una nova ubicació, va ser encastada a l'exterior de can Mir del carrer Ample, on avui encara la podem admirar. Fa un segle els canetencs deien de la reixa de can Macià «*...aquella reixa típica que al passar per sota la torre, tots los dies toquem...*»; per sort, avui, cent anys més tard, encara la podem tocar passejant pel carrer Ample.

Neix el primer equip de futbol local: l'Atlético Canetench

M'ha semblat interessant recollir aquesta efemèride esportiva, desconeixent totalment si en aquests moments hi ha en marxa alguna iniciativa pública o privada per celebrar l'esdeveniment, però cal deixar-ne constància. Un partit de futbol entre l'equip oficial d'Arenys i l'equip de Canet és sempre una estimulant proposta esportiva per donar sortida a la nostra ancestral rivalitat, molt més marcada un segle enrere. Aquell divendres 13 de març de 1915, en una esplanada de Santa Florentina es va celebrar el primer partit de futbol jugat a la vall de Canet del que en tinguem coneixement documentat. Aquest esdeveniment pren una dimensió històrica important de recordar (i celebrar?), sobretot per l'afició que posteriorment ha tingut aquest esport a casa nostra.

Veient la crònica podem afirmar que el resultat fou contundent: un 0 a 4 a favor dels visitants no deixa lloc a discussió. És evident que el dia de l'estrena oficial de l'equip, el nostre F.C. Atlético Canetench va fer figa, tot i esforçar-se de valent, els nostres compatriotes no van poder amb els de l'Arenyench F.C., que van ser molt superiors malgrat jugar en camp contrari. El partit es va desenvolupar amb total esportivitat i sense incidents, fins i tot en acabar el partit els guanyadors corejaren un «Visca l'Atlético Canetench!», suposem que per animar als nostres futbolistes que van començar amb mal peu la pràctica d'aquest esport. Finalment, volem destacar els termes futbolístics que fa servir el cronista, tot destacant-los en cursiva, i que eren directament importats de l'anglès en aquells anys: *foot-ball*, *goal* i *team*, eren paraules molt noves en el vocabulari dels nostres besavis, uns termes que, cent anys després, els canetencs ja coneixem fins i tot abans d'aprendre a llegir.

Un arbre centenari

Poques vegades podem tenir constància tan precisa del moment en què es va plantar un dels arbres històrics i més emblemàtics de Canet, el majestuós tell de la Font dels Gossos. Per la crònica de *La Costa de Llevant*, sabem que aquest majestuós arbre és un supervivent dels quatre que es van plantar el mes d'abril del 1915; per tant, ara ha fet cent anys. La festa va ser organitzada per l'Ajuntament i els protagonistes foren els nens i nenes de les escoles de Canet; tot i així sembla que fou una festa popular molt concorreguda amb una ampla participació d'entitats locals. Anys a venir foren tallats tres dels companys arboris del nostre protagonista; en desconeixem les circumstàncies que van fer que quedés orfe, però està clar que encara és un arbre ferm, que ha sobreviscut a tots els que el van plantar i que ha estat testimoni mut d'infinat de manifestacions dels canetencs: declaracions d'amor, processons, rierades, festes populars, etc.

FOOT-BALL.—El divendres prop-passat, se jugà l'anunciat partit entre l'equip «Arenyech F. C.» y «F. C. Atlético» de nostra població, devant de bastanta concurrencia en el camp improvisat accidentalment al devant de Santa Florentina. Fou interessant de veras, encare que desde son comens se vegé marcadament el domini del «Arenyench» que treballaven desesperadament per assolir la victoria, oferint algunes jugades y combinacions forsa espléndides y interessants. Els nostres, se defensaren valentment en conjunt; pero s'hi notava que certes jugades-molt ben encertades per alguns, no-eran prou aprofitades per els seus companys. Durant la primera part no lo-graren l'«Arenyech» entrar cap goal, tot y dominantlos com hem dit completament. No obstant al comensar la segona part demostraren encara més energia y coratge, llsantse decidits a la lluyta, mentres els del «Atlético» se mostraven com si estessin abatuts potser al veurer la superioritat del enemich: A la fi se n'endugueren la victoria els d'Arenys per 4 a 0. Al finalisar se sentiren entusiastes crits que també corejaren els vencedors de visca l'«Atlético Canetench».

El camp demostrava un aspecte hermosíssim, abundanthi l'element jove que'l feya resultar molt més escayent, y demostrantse ben bé que'l sport *Futbol* ha causat bona impresió y interés a n'els canetencs, diversió casi es pot dir nova a la vila.

A n'el «Arenyench» el felicitem coralment, y n'els nostres els encoratjem ab tota l'ànima a que tinguin constancia, puig tenen sobrades condicions que ben ensinistrades trobaran el fruyt de futures victories.

¡Visca el nostre primer team!

La Costa de Llevant 21/3/1915

Fem vots perquè la seva ombra centenària ens continuï aixoplugant. Que per molts anys!!

Til·ler centenari de la Font dels Gossos